

El sol entre els sembrats

La col·lecció Zenit de La Gent del Llamp té l'objectiu de donar a conèixer noves veus. En aquest núm 2, acompanyades de la de Joan Cavallé, són quatre les que es presenten en un recull forçosament divers de narracions breus i poemes, i tenen en comú la seva vinculació a l'Escola de Lletres de Tarragona. Són Jordi Vinyals, Laia Serret, Maite Crespo i Dolors Torrent.

Jordi Vinyals obre el recull amb *Eco*, constituït per 7 narracions. Es tracta d'un conjunt de proses líriques, que arrenquen d'un mite i s'articulen a partir d'un motiu i d'un personatge, amb una prosa molt treballada i un cert aire de desencís. El recull s'obre amb "El record", que recrea amb alè èpic l'eix narratiu de *l'Odissea*: l'encontre de Nausica i Ulisses, i transita amb força per la guerra ("L'enterraments"), per la bogeria ("Color sobre blanc"), la mort ("En el gel"), l'inabastable i el somni il·lús d'assolir les ambicions ("L'home que vestia"), la literatura ("Mà, ploma i llibre") i la passió per l'escriptura, al capdavall una forma de viure ("Intel·ligència").

Laia Serret és l'autora de *Les pors pregones*, un conjunt de 5 narracions, 6 poemes i una brevíssima peça teatral. Dos són els eixos fonamentals, menats amb pols ferm i idees clares, que hi circulen: El primer, l'amor, cantat en un ampli ventall de sentiments que va des de la convicció de la seva necessitat i la seva durabilitat ("Credo"), a la tristesa ("Les sabates"), passant pel dolor de l'amor no correspost ("Tan lluny") i l'explosió vitalista i sensual de l'amor aconseguit ("L'edat del tast") i el goig de viure ("Estavella't"). El segon és la literatura, en un doble vessant: la por, el dubte, a escriure i el desig de fer-ho, i la reivindicació rotunda de l'autoria, del paper de l'autor.

Maite Crespo presenta 16 poemes i uns Haikús a *Esparros*. Són poemes on apareix un jo líric potent, una veu segura que res no defuig, complexa, capaç del lirisme esperançat de "Llit d'estels", de mirar l'amor des del desig al goig acomplert i fins al dolor del desamor. O el cant d'enyor i l'afirmació rotunda de la vida. I també, com els anteriors, l'escriptura, la literatura: "trobaré la paraula/que obrirà l'accés/del laberint escrit/en somnis pels déus". Però tal com jo l'he llegida, la Maite, on la seva veu ressona amb més vigor és en els poemes tenyits de desolació, el 9, el 12, el 13 i sobretot, en la contundència i sobrietat quasi desesperada del 14.

M. Dolors Torrent aplega 11 narracions a *Químeres breus*. Aquest és un recull que més que pels temes assoleix una certa unitat en el to i l'aire de bona part dels relats, abocats a una realitat desamable, de vegades trista, altres terrible, malgrat que s'obri amb "El teu cos horitzontal", una narració d'amor i de desig acomplert. Al llarg d'aquestes pàgines transiten la realitat amarga, la por a viure, la crueltat de la indiferència, la brutalitat i la violència. Entre tanta desolació, però, hi treu també el nas la dolça recança de l'enyor en el records d'infantesa ("Secrets") i la joia de viure, en una història d'amor (Nocturns). Són totes elles narracions ben construïdes i ben menades, sovint amb una calculada ambigüitat que condueix el lector a l'equívoc, per oferir-li un final sorprenent.

Finalment Joan Cavallé presenta *La intrusa*, una narració clàssica, que, sobre la història d'un personatge que veu alterada la seva vida quotidiana, còmoda i plàcida, per un fet inesperat al qual no sap fer front, giravolta a l'entorn d'alguns altres dels gran temes de la literatura: La por a viure, al capdavant, la impossibilitat d'una vida tranquil·la i segura, i el paper de l'atzar. Crec que és la història d'una covardia. Ben comuna. Aquella que ens fa defugir les situacions difícils, desagradables, encara que aquesta fugida ens condemni a la renúncia d'allò que anhelàvem.

A *El sol entre els sembrats*, malgrat la diversitat lògica, i donat el caràcter miscel·lani, amb l'excepció de Cavallé, resulta també impossible que no hi hagi algunes coincidències. Sobretot en l'aparició d'aquells temes més constants de la literatura i l'art: l'amor, en les seves variants, la mort, la literatura, la bogeria, o l'enyor. Però no només temes. Tot i que també hi ha pinzellades de traç segur d'esperança, d'afirmació per la vida, m'ha semblat que hi domina un alè de pessimisme vital, també expressat amb tons diversos.

JORDI TIÑENA

Publicat al diari *El Punt* l'1 de març de 2010

<http://www.elpunt.cat/noticia/article/-/-/139701.html>